

1 januari

Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.

PSALM 91:1

Wie zijn er altijd veilig? Dat zijn zij die gemeenschap met God hebben. Zij worden steeds door de Heere beschermd. Wie door het geloof Hem tot zijn Bewaarder kiest, zal in Hem alles vinden wat hij nodig heeft of wenst. De ware gelovigen zijn voortdurend in de schuilplaats van de Allerhoogste. Zij verkeren graag met God in de eenzaamheid om met Hem te spreken. Zij mogen vernachten in de schaduw van de Almachtige. Hij bewaart hen. Hij stelt Zichzelf tussen hen én alles wat hun schade zou kunnen toebrengen. Niet af en toe, nee, tot in eeuwigheid zal de Heere hun tot een rust en toevlucht zijn.

Psalm 91 spreekt van de belofte dat de gelovigen bewaard zullen worden voor dreigend gevaar dat hun fataal zou kunnen zijn. ‘Hij zal u redden van de strik des vogelvaarders, van de zeer verderfelijke pestilentie.’ Deze belofte wordt dikwijls vervuld in het natuurlijke leven als we beschermd en bewaard worden voor gevaren die ons bedreigen. Maar ook in het geestelijke leven beschermt Gods genade. Met name voor de verleidingen van de satan. De Heere zal dag in dag uit een Beschermer zijn voor de Zijnen. Hij zal hen met Zijn vleugelen dekken zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert. Is dat geen veilige schuilplaats?

Lezen: Psalm 91:1-8

2 januari

In de benauwdheid zal Ik bij hem zijn; Ik zal er hem uittrekken en zal hem verheerlijken.

PSALM 91:15B

De schrijver van Psalm 91 verzekert anderen van Gods bescherming, vanuit eigen ervaring, in het laatste deel van de psalm. Hij laat God zelfs woorden van troost spreken en hij laat Hem Zijn goedertierenheid verkondigen. Hij schrijft dat de Heere zegt: ‘Zo zal Ik hem uithelpen.’ Voor wie zijn deze beloften? Die zijn voor allen die Zijn Naam kennen, die Hem werkelijk liefhebben en die door een voortdurend gebed gemeenschap met Hem onderhouden. ‘Dewijl hij Mij zeer bemint, spreekt God, zo zal Ik hem uithelpen, en Ik zal hem op een hoogte stellen, want hij kent Mijn Naam. Hij zal Mij aanroepen, en Ik zal hem verhoren.’

De Heere belooft de Zijnen dat Hij hen op Zijn tijd uit de benauwdheid zal verlossen. Ja, in de benauwdheid zal Hij bij hen zijn. En wanneer Hij niet direct een eind maakt aan hun beproevingen, zullen ze tóch Zijn genadige nabijheid ervaren. Hij zal de geest van het gebed over hen uitstorten en hen verhoren. Hij zal Zijn genade schenken en hen met kracht in hun ziel versterken. Paulus kreeg een scherpe doorn in zijn vlees, namelijk een engel van de satan, dat hij hem met vuisten sloeg, ‘opdat hij zich niet zou verheffen’. Hierover heeft hij de Heere driemaal gebeden, maar de Heere sprak: ‘Mijn genade is u genoeg.’ Zo was Hij – ook in de benauwdheid – toch bij Paulus.

Lezen: Psalm 91:9-16

3 januari

NOACH

Daarna zeide de HEERE tot Noach: Ga gij en uw ganse huis in de ark.

GENESIS 7:1A

Noach krijgt het bevel om een ark te bouwen. Na honderdertwintig jaar is het werk klaar.

Noach wordt door de Heere uitgenodigd om in de ark te komen, zoals een lieve vader zijn kinderen binnenroept als de storm opsteekt. Noach gaat niet uit zichzelf in de ark, hoewel hij weet dat dit voor hem een toevluchtsoord zal zijn. Hij wacht tot de Heere hem het bevel daarvoor geeft. Ook nu nog is het tot troost voor onze ziel en lieflijk om de roepstem van Gods voorzienigheid te volgen bij elke stap die we doen.

De Heere zegt niet dat Noach in de ark moet *gaan*, maar hij moet erin *komen*. Daarmee geeft de Heere aan dat Hij daar mét Noach zal zijn. Hij zal hem erin brengen, Hij zal bij hem zijn, en hem er op Zijn tijd ook weer veilig uit brengen. Om jaloers op te zijn! Te weten dat God met ons is geeft troost in alle omstandigheden van het leven. Gods nabijheid maakt de ark – die ook voor Noach eigenlijk een gevangenis is – tot een veilig toevluchtsoord, tot een paleis. Het heeft Noach veel moeite gekost om de ark te bouwen, maar deze ark wordt juist het middel waardoor hij in leven zal blijven. Wat hij in het geloof en in gehoorzaamheid aan Gods gebod heeft mogen doen, wordt hem uiteindelijk tot troost en nut.

Lezen: Genesis 7:1-15

4 januari

ABRAM

Ga gij uit uw land (...) naar het land dat Ik u wijzen zal.

GENESIS 12:1B

Abram woont in Ur der Chaldeeën. Daar verschijnt de Heere aan hem en zegt: ‘Ga gij uit uw land (...) naar het land dat Ik u wijzen zal.’ Door dit gebod wordt Abram op de proef gesteld. Vertrouwt hij God? Want hij moet zijn land verlaten en naar het land gaan ‘dat God hem wijzen zal’. De Heere zegt niet: Ga naar het land dat Ik u zal ‘geven’, maar dat Ik u zal ‘wijzen’. De Heere zegt ook niet wat voor soort land het is. Abram moet de Heere onvoorwaardelijk geloven. Dat geldt voor ieder die God wil gehoorzamen. Die moet op Hem vertrouwen. Hij moet dingen die hij ziet verlaten voor dingen die níét te zien zijn. Ja, zich onderwerpen aan het lijden van deze tegenwoordige tijd, in de hoop op een heerlijkheid die nu nog verborgen is.

De Heere geeft Abram ook een belofte. Als we Gods geboden gehoorzamen, gaan ze altijd samen met een belofte. Hij belooft Abram: ‘Ik zal u tot een groot volk maken. Ik zal u zegenen. Ik zal uw naam groot maken. U zult anderen tot een zegen zijn. Ik zal zegenen die u zegenen, en vloeken die u vloekt.’ En dan volgt de allerbelangrijkste belofte: ‘In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.’ Deze belofte wijst op de Messias Die uit hem geboren zal worden. Christus is de grootste zegen die de wereld ooit heeft gekregen!

Lezen: Genesis 12:1-9

5 januari

Vrees niet, Abram, Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot.

GENESIS 15:1B

Dat Abram geen kinderen heeft, is voor hem een grote beproeving. Hij gaat in vers 2 en 3 met zijn nood naar de Heere en vraagt: 'Heere HEERE, wat zult Gij mij geven, daar ik zonder kinderen heenga? (...) Zie, mij hebt Gij geen zaad gegeven, en zie, de zoon van mijn huis zal mijn erfgenaam zijn.'

We mogen nooit klagen óver God. Wel mogen we bij Hem klagen en ons verdriet aan Hem vertellen. Soms kan het al zoveel verlichting geven als we ons verdriet vertellen aan een vriend. Welnu, zo'n Vriend is de Heere. Hij wil altijd naar ons luisteren.

Wat zijn de klachten van Abram? Dat hij geen kind heeft. En het ziet er ook niet naar uit dat hij dat ooit nog zal krijgen. Eliëzer, zijn dienstknecht, is voor hem als een zoon. Abram beseft dat hij, als hij gaat sterven, alles aan die dienstknecht moet overlaten. Terwijl de Heere hem heeft beloofd dat hij een kind zou krijgen. Omdat hij nog steeds geen zoon heeft, heeft hij geen blijdschap en troost over alle andere dingen die hij wel heeft ontvangen.

Is Abram misschien te veel bezig met tijdelijke zaken? We weten het niet. Als dat waar is, is het zonde. God heeft hem immers al zoveel goeds gegeven. Hij heeft zelfs tegen Abram gezegd: 'Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot.'

Lezen: Genesis 15:1-6

6 januari

De HEERE richte tussen mij en tussen u.

GENESIS 16:5B

Wie zou verwacht hebben dat Saraï, de vrouw van Abram, tegen haar man zou zeggen: ‘Ga toch tot mijn dienstmaagd [Hagar] in, misschien zal ik uit haar gebouwd worden?’ Deze Hagar was waarschijnlijk een van de dienstmaagden die Abram als geschenk had gekregen van de koning van Egypte.

Satan gaat vaak listig te werk. Soms verzoekt hij ons door vrienden of familieleden van wie we houden of voor wie we respect hebben. De gevaarlijkste verzoeken komen vaak van een kant waar we het niet van verwachten.

Het was voor Saraï beter geweest als Abram zich had gehouden aan Gods wet, maar hij keurt haar voorstel goed. We weten wat de gevolgen zijn geweest. Hagar veracht Saraï als zij zwanger is. Ze wordt brutaal en hoogmoedig. Zo is het vaak nog. Meestal lijden we het meest door hem of haar die we gevolgd zijn in de zonde. Saraï wordt verdrietig én is bovendien vaak onrechtvaardig tegen Abram. Ze geeft hem de schuld van de beledigingen die ze moet ondergaan. Maar Saraï was toch zelf met het voorstel gekomen dat Abram een huwelijk zou aangaan met Hagar? Inderdaad. Toch durft ze te zeggen: ‘De Heere richte tussen mij en tussen u.’ Wat blijkt ook hier weer dat het waar is, dat als de hartstocht op de troon zit, het verstand buiten de deur staat. We zien ook dat zij die zich op God beroepen, niet altijd gelijk hebben!

Lezen: Genesis 16:1-5

7 januari

Gij, God des aanzien ...

GENESIS 16:13M

Abram keurt de houding van zijn vrouw Hagar niet goed. Hij houdt nog steeds veel van Saraï. Saraï is boos en neemt wraak op Hagar. Zij moet voortaan niet alleen het werk van een dienstmaagd doen, maar Saraï behandelt haar hard. Hagars hoogmoed kan het niet langer verdragen. Ze loopt weg van huis. Hagar had de wraak van Saraï geduldig moeten dragen. Ze had deze immers zelf uitgelokt?

Op de weg van Sur vindt de Engel des Heeren Hagar bij een waterfontein in de woestijn. Wat is het een zegen om door de Heere stilgezet te worden op de weg van de zonde. Hagar wordt pas staande gehouden als ze vermoeid in de woestijn zit bij een fontein met helder water. De Heere noemt haar: 'Hager, dienstmaagd van Saraï.' Hij zegt dat ze terug moet gaan naar Abram. Ze mag niet zomaar rondzwerven in de woestijn. De Heere wijst haar erop dat ze wegloopt uit een godsdienstig gezin waar ze veel voorrechten heeft genoten. Hij vraagt haar als het ware: Hagar, ga je nu weer terug naar de zonde in Egypte? Eerlijk vertelt Hagar wat er is gebeurd. De Heere is met haar begaan. Hij geeft haar een goede raad: 'Keer terug tot uw vrouw, en verneder u onder haar handen.' Hagar belooft dit te doen. De Heere belooft ook haar wat, namelijk: 'Ik zal uw zaad grotelijks vermeederen.' Ze zal een zoon baren die ze Ismaël moet noemen, dat betekent: 'omdat de HEERE uw verdrukking aangehoord heeft'.

Lezen: Genesis 16:6-16